

JAMSESSION

Hudební klub v Orlové

FANZIN

Činnost klubu byla v roce 2013 ukončena 6. prosince na sv. Mikuláše 30. sešlostí. Mikulášská zábava, původně plánována pro hosty restaurace, byla nakonec festivalem tří rockových kapel hudebního klubu v Orlové. Hudebníci začali navážet reprodukční zařízení krátce po otevření restaurace a měli co dělat, aby se všechno do malé místnosti extrovně vešlo. Nakonec se jim to podařilo včas, jen bubeníci usedali za bubny jak za kulomet.

Večer zahájil Roman Holtzer v 17⁰⁰ koledami zahránými na klávesy. Tím byla navozena předvánoční atmosféra. Jako první začala hrát legendární, původně bigbeatová skupina z 60. let 20. století The BATS v sestavě: bicí - Pavel Vaňura, basová kytara – Jaroslav Dofek, doprovodná kytara – Svatopluk Křížek, sólová kytara – Martin Heczko. Je to úžasné vidět po letech tyto muzikanty opět hrát jak za mlada. Škoda, že to již není úplná sestava. Chybí zesnulý Jiří Blejchař (sólová kytara), motor starého uskupení. Se ctí ho nahradil Martin Heczko, benjamin kapely. Není mezi námi ani první bubeník kapely Radomír Šterba. Možná, že se oba na to odněkud seshora dívali a měli radost, jak to klukům šlapalo.

Jako druhá hrála kapela TATAPULT ve složení: bicí - Miroslav Voznica, basová kytara – Miroslav Hynar, sólová kytara – Daniel Balog. Kapela překvapila jak santaklausovskými čepičkami, tak množstvím kvalitně předvedených skladeb. Pokud se dá něco vytknout, tak jen zpěv, který zanikal v hudbě, ale to byl problém spíše nastavení mikrofonu. Tato skupina hrála nejdéle ze všech, a to existuje jen několik měsíců.

Přestávku před vystoupením další kapely využil textař Tomáš Hendrych k přečtení svého textu k nové rockové písničce Tebe bych chtěl potkat po letech.

Poslední kapela byla Z budy v sestavě: doprovodná kytara – Lubomír Krzystek, basová kytara – Miroslav Hynar (na záskok), sólová kytara – Jaromír Pühr. Kapela používá automatického bubeníka. Škoda, že se nemohl zúčastnit basista kapely Miloslav Mojžíšek. Kapela předvedla opakovaně výborný výkon. S kapelou si již tradičně zazpíval rocker Mirek Koláček.

Do malé externí místnosti se vešli jen hudebníci, jejich příbuzní a členové klubu. Na tančení zbyla jen ulička mezi stoly, kam se vešly, jak ve staré vinárně Rozkvět, maximálně dva páry. Takový nával je v Libuši málokdy. Všichni přítomní čekali na překvapení večera. Z počátku jen několik lidí vědělo, o co se jedná, ale během času všichni vyhlíželi vynikajícího sólového kytaristu Petra Holáně. Napětí s časem vzrůstalo a mnozí propadali skepsi. Organizátoři se tvářili tajuplně a co chvíli chodili telefonovat ven. Nakonec proskočila zpráva, že přes potíže s autem a špatnou silnicí z Brna se Holáň s více než hodinovým zpožděním opravdu ukáže. Když venku kolem 11⁰⁰ zastavil taxík, bylo jasné, že překvapení je tady. Po krátké aklimatizaci si Holáň nejprve zahrál s Romanem Holtzerem, s kterým kdysi několik let vystupoval. U mikrofonu byla zpěvačka Vendy. K nim se postupně připojovali další hudebníci. Všichni si chtěli s Holáněm zahrát. Nejprve to byl basista Miroslav Hynar, později Luboš Krzystek, který na Holáně „chodil“ ve svých 15 letech na „diskotéky“. Danek Balog musel odejít, ale s Holáněm se domluvili, že příště si musí spolu zahrát. Poslouchat Petra Holáně je opravdový zážitek. Jeho košatá sóla jsou přesná a čistá. Klubový večer v duchu mikulášské zábavy byl ukončen ve 2 hodiny ráno. Všichni zúčastnění shodně konstatovali, že třicítka je dobrý věk, a zvláště pro 30. sešlost hudebního klubu v Orlové. Byl to nejvydařenější večer ze všech dosud konaných, a nejen zásluhou Holáně. Na počátku byla v roce 2012 jediná rocková skupina Krematorium (dnes Z budy), v současnosti jsou tři kapely s možností flexibilního zaměňování hudebníků a tím tvoření zajímavých sestav.

Rozloučení se starým rokem

Ve středu 18. prosince se rozloučily kapely The Bats, Tatapult a Z budy se starým rokem 2013 v restauraci Orlík. U stolu se sešlo 14 hudebníků a příznivců. Probrala se činnost ve starém roce a uvažovalo se co dál. Všichni konstatovali, že prostory v Libuši pro některé společné klubové večery nevyhovují, a bylo by vhodné se poohlédnout po něčem větším. Padly různé návrhy, ale ke shodě nedošlo. Co bude dál, se teprve ukáže.

– sdur –

PF
2014

Hudební
Klub
Orlová

ELVIS PRESLEY : TENDER HEART – NĚŽNÉ SRDCE

Při shánění vánočních dárků jsme spolu s manželkou zabloudili do havířovského supermarketu TESCO. Manželka po vstupu do jakékoli prodejny, ve které je textil, směřuje své kroky za výběrem vhodného oděvu, ale většinou s marným výsledkem, protože ve zdejších zeměpisných šířkách se nepočítá s potřebami korpulentnějších postav. Moje kroky směřují opačným směrem, kde jsou knihy. Loudím po regálech knihu, která by mě zajímala a měla zároveň přijatelnou cenu. V ten osudný den jsem ani moc nemusel loudit, protože hned z kraje ležela útlá knížečka s titulem „Movie Icons-Presley“. A nemusel jsem ani příliš obracet peníze v prstech, stála jen 69 kaček! Když jsem v ní doma začal listovat, nevycházel jsem z údivu. Kniha je nabitá Elvisovými fotografiemi s trojjazyčným popisem. Jen odhadem je jich snad 150! Protože kniha je o Elvisových filmech, fotografie jsou také z těchto filmů. O Elvisovi je všeobecně známo, že byl geniálním zpěvákem, ale už se příliš neví, že byl také znamenitým hercem. I když část filmů byla kýčem s nevalnou vypovídající a uměleckou hodnotou, Elvis byl svým hereckým a pěveckým výkonem vždy fantastický. Kniha má zajímavou předmluvu, kterou napsal F. X. Feeney. Předmluva je jedním z pokusů o zhodnocení Elvisovy pěvecké, herecké a filmové kariéry a také pohledem do osobního života z pozice, která se snaží být oproštěná od fanatického, zaslepeného a masového zbožňování idolu.

O Elvisových hudebních počátcích jsme si mohli přečíst v časopise Jamsession 6 v článku o historii Sun Records. Článek spolu s kompletní diskografií Sun Records byl pro zájemce vytištěn v omezeném počtu jako zvláštní příloha časopisu Jamsession 7. Předpokládám, že samotná kniha a předmluva ke knize „Movie Icons-Presley“ je mimořádně zdařilým počinem, který může doplnit naše poznatky o Elvisovi. Předmluva je opisem, děkuji tímto autorovi za její poskytnutí.

F. X. FEENEY: MOVIE ICONS-PRESLEY

Elvis Presley by byl první, kdo by se smál „zbožštění“, kterého se mu po smrti dostalo, ale současně by byl první, kdo by se lehce vcítil do bláznivé, mnoha lidem společné potřeby, z níž tento obdiv vychází. Pociťoval ji stejně silně a po celý svůj život se snažil, aby ji naplnil.

Byl nadaný vzácným darem – zpívat zcela přirozeně a pohybovat se po podiu s fascinující směsicí vášně i elegance zároveň. Měl rovněž smysl a cit pro dokonale působivý osobní image, který je znakem všech velkých filmových hvězd. Dokonce i v jeho nejhorším filmu z něj vyzařovala nonšalantní grácie, ledabylost jeho hereckého idolu Roberta Mitchuma a sebejistota někoho, kdo záměrně nestrhává pozornost, jistý si právě svou výjimečností. Elvis je často zaujat postavou a zcela se s ní ztotožní. Plně souznívá se svou filmovou partnerkou Ann-Margaret, vžije se do postavy automobilového mechanika či postavy náhodného cizince. Právě tím si získal přízeň milionů fanoušků a obdivovatelů. Obdobným způsobem ztvárňují herci ve filmech postavu Ježíše, což možná napomáhá i k pochopení dodnes trvající aury mesiánské mystiky, která stále obklopuje jeho nečekanou smrt.

Elvis se narodil a vyrostl v malém domku v prostých, takřka nuzných poměrech, ale obklopen milujícími rodiči. Dostalo se mu nedostatečného základního vzdělání, avšak již od útlého věku se u něj projevovalo mimořádné pěvecké nadání. Ve svých osmnácti letech jezdil s kamiony v Memphisu v Tennessee, a když ho slyšel zpívat Sam Phillips (majitel Sun Records a hledač talentů), nabídl mu ihned smlouvu. Phillips, který objevil řadu velkých budoucích umělců (mezi jinými například Carla Perkinse, Jerryho Lee Lewise, Johnnyho Cashe aj.), si cenil kombinace afrických a irsko-skotských rytmtů, typických pro americký jih, které nebyly dotčeny povrchní populární hudbou. Přesvědčený, že v této symbióze je ukrytá obzvláštní síla, cítil, že Elvis tyto rytmy spojuje v sobě zcela instinktivně. Tento zpěvák byl skutečně bez jakýchkoliv předsudků a není divu, že se rasisticky smýšlející běloši zpočátku, byť neúspěšně, pokoušeli o zákaz a zničení jeho umělecké kariéry.

Reklama k filmu Love Me Tender (1956)

Od okamžiku, kdy vyšla jeho první nahrávka „That’s All Right, Mama“ a zůstala excelentním šlágreem na žebříčku hudebních hitparád, stal se sám Elvis doslova senzací. Během následujících osmnácti měsíců nahrává u společnosti Sun Records řadu bluesových a rockových nahrávek, které všem doslova braly dech. Právě ty patří mezi jeho nejlepší. Později začal spolupracovat s hudebním, ovšem až příliš komerčně zaměřeným manažerem, plukovníkem Tomem Parkrem, který odstartoval i jeho úspěšnou kariéru filmovou. Podílel se však i na tom, že svět zaplavily Elvisovy panenky, Elvisovy tužky a zkrátka Elvisovy produkty všeho druhu.

V roce 1958, krátce poté, co byl Elvis odveden do armády, mu zemřela matka. Třebaže navenek se s její ztrátou vypořádával takřka se stoickým klidem, citově jí byl navždy poznamenán. Gladys Presleyová mu dala jeho hudbu. Byla to ona, která vychovala a inspirovala tuto divokou, elektrizující, zuřivou a křesťanstvím ovlivněnou bytost;

umělce, který se díky své bezprostřední upřímnosti stal postavou doslova charismatickou. Od té doby je Elvis již zcela pod pečlivým dohledem manažera Parkera, obklopen bohatstvím a takřka ikonickou slávou. Bez Gladys by bylo ale jeho obrovské nadání patrně zplaněno a on sám by nejspíš propadl zahálčivosti. V jeho raných filmech jako byly *Love Me Tender* (1956), *Jailhouse Rock* (1957), *King Creole* (1958) a *Flaming Star* (1960) se projevil rovnou měrou i jeho talent herecký, avšak kromě těchto ukázek svého výjimečného potenciálu již Elvis po zbytek života jen víceméně opakoval sám sebe.

Koncem 60. let došlo ke krátkodobému oživení a obnovení tvůrčích sil. Zpěvák se oženil s Priscillou Beaulieuovou – kráskou, která by bývala mohla být jeho ženským dvojčetem. Zplodil s ní dceru a vystoupil v jedinečném televizním pořadu, který naznačoval, že všechen jeho původní zápal je zde a čeká jen na své znovuzrození. Bohužel však to byl jen klamný příslib. Manželství se rozpadlo a Elvis tišil svůj neklid barbituráty, které si nechával předepisovat ve stále větším množství. Obklopoval se bezduchými fanoušky a (nejfatálněji) založil svou novou uměleckou vizáž na vzhledu líbivého „šoumena“ v Las Vegas v bílé kombinéze s trásněmi. Zemřel náhle v srpnu roku 1977.

Mnozí z jeho smrti vinili plukovníka Parkera a konec Elvisova tragického života přičítali jeho neblahému vlivu. Jako by tím ale přehlíželi i samotnou pasivitu Elvise samého. Byl obdařen výjimečným hlasem a provázen nebývalou slávou, ale nedokázal žít ani s jedním ani s druhým. Ve skutečnosti byl slabý člověk. Je to ovšem jen hluboká „lidskost“, díky níž si získal oblibu nás všech, nás šesti miliard chybujících bytostí obývajících tuto planetu.

Filmografie:

1956	LOVE ME TENDER (Robert D. Webb)	1966	FRANKIE AND JOHNNY (Federic De Cordova)
1957	LOVING YOU (Hal Kanter)	1966	PARADISE, HAWAIIAN STYLE (Nichael D. Moore)
1957	JAIL HOUSE ROCK (Richard Thorpe)	1966	SPINOUT (Norman Taurog)
1958	KING CREOLE (Michael Curtiz)	1967	EASY COME, EASY GO (J. Rich)
1960	G.I. BLUES (Norman Taurog)	1967	DOUBLE TROUBLE (N. Taurog)
1960	FLAMING STAR (Don Spiegel)	1967	CLAMBAKE (A. H. Nadel)
1961	WIND IN THE COUNTRY (Phil Dunne)	1968	STAY AWAY, JOE (P. Tewksbury)
1961	BLUE HAWAII (Norman Taurog)	1968	SPEEDWAY (Norman Taurog)
1962	FOLLOW THAT DREAM (G. Douglas)	1968	LIVE A LITTLE, LOVE A LITTLE (Norman Taurog)
1962	KID GALAHAD (Phil Karlson)	1969	CHARRO! (Charles Warren)
1962	GIRLS! GIRLS! GIRLS! (N. Taurog)	1969	THE TROUBLE WITH GIRLS (Peter Tewksbury)
1963	IT HAPPENED AT THE WORLD'S FAIR (Norman Taurog)	1969	CHANGE OF HABIT (Will Graham)
1963	FUN IN ACAPULCO (Richard Thorpe)	1970	ELVIS: THAT'S THE WAY IT IS (Denis Sanders)
1964	KISSIN' COUSINS (Gene Nelson)	1972	ELVIS ON TOUR (Abel-Sanders)
1964	VIVA LAS VEGAS (George Sidney)		
1964	ROUSTABOUT (John Rich)		
1965	GIRL HAPPY (Boris Sagal)		
1965	TICKLE ME (Norman Taurog)		
1965	HARUM SCARUM (Gene Nelson)		

V poznámce v závorce je uveden režisér.

Převzato z knihy *Movie Icons-Presley*, text napsal F. X. Feeney, vydalo Nakladatelství Slovart, 2010

Zpracoval: -zrada-

NEJZNÁMĚJŠÍ VÁNOČNÍ PÍSNÍ JE TICHÁ NOC

Tichá noc (v německém originále *Stille Nacht*) je jedna z nejznámějších vánočních koled. Poprvé ji uvedli obernsdorfský učitel a varhaník Franz Xaver Gruber a tamní kaplan a básník Joseph Mohr (1972-1984)) v kostele sv. Mikuláše v Obernsdorfu u Salzburgu 24. prosince 1818. Text k písni, oslavující krásu vánoční noci, napsal kaplan Mohr již v roce 1816 ve farnosti Mariapfarr. Před Vánoci 1818 zkomponoval Gruber k jeho básni melodii. Přestože byla poprvé kvůli potížím s varhanami předvedena jen v doprovodu [kytary](#), píseň se stala okamžitě velmi populární. Dnes je přeložena do 300 jazyků a nářečí včetně češtiny, jako koleda je zpívána po celém světě. *Stille-Nacht-Kapelle* (Kaple Tiché noci) v Oberndorfu je dodnes turistickou atrakcí.

Do češtiny byla *Tichá noc* přeložena vícekrát. Patrně nejznámější „Tichá noc, svatá noc! / Jala lid v blahý klid...“ stejně jako méně známý „Tichá noc, svatá noc / v kteréž se nám dnes všem / narodil Spasitel náš...“ pocházejí od neznámých autorů. Dalšími překladateli byli například [Václav Renč](#) (1911–1973, „Tichá noc, přesvatá noc. / V spánku svém dýchá zem, / půlnoc odbila, město šlo spát...“), [Čeněk Dušek](#) (1843–1918, „Tichá noc, svatá noc. / Aj, Bůh sám přišel k nám...“), [Rostislav Nechuta](#) (1916–1993, „Tichá noc, svatá noc. / Však světa cizota / kolkoem leží u Betléma...“, z roku 1970) či [Pavel Hájek](#) (* 1925, „Tichá noc, svatá noc, / vánoční píseň zní...“).

Zdroj: http://cs.wikipedia.org/wiki/Tich%C3%A1_noc

Zpracoval: -zrada-

Chtěl bych tě potkat po letech Tomáš Hendrych

Chtěl bych tě potkat po letech
možná se zastavit
vidět to, co už jsem měl
a neuměl jsem mít.

Chtěl bych tě potkat po letech
a vrátit nazpátek
tu krásu štíhlých nohou,
co skrýval kabátek.

Ref:

Chtěl bych tě potkat po letech,
zeptat se „jak je ti“,
jenže v uších stále mám
to tvoje prokletí.
Křičela jsi „vypadni“,
pak jsi mi ještě řekla,
„tebe nebe nečeká,
ty projdeš bránou pekla“.

Chtěl bych tě potkat po letech
než půjdu pod kytky,
hledět jen tak na tebe
a nemít výčitky.

Chtěl bych tě potkat po letech
daleko od lidí,
to jak mi přitom bude,
ať nikdo nevidí.

Ref:

Chtěl bych tě potkat po letech,
zeptat se „jak je ti“,
jenže v uších stále mám
to tvoje prokletí.
Křičela jsi „vypadni“,
pak jsi mi ještě řekla,
„tebe nebe nečeká,
ty projdeš bránou pekla“.

*Text je připraven k zhudebnění,
autorská práva vyhrazena.*

Orlovská „harena“ byla jednou z prvních hospod na Těšínsku. První zmínka o krčmě v Orlové je už v zakládací listině orlovského kláštera z roku 1268, kde jsou ještě uvedeny krčmy v Žukově, Těrlicku a Slezské Ostravě. Pro všechny se vařilo pivo v Orlové. Ta v Těrlicku funguje dodnes jako stylová luxusní restaurace. Všechny stály u obchodních cest. Ta v Orlové byla na obchodní cestě Ostrava – Fryštát a přinášela, jinak na příjmy chudému benediktinskému klášteru, ročně o sv. Michalovi 2 hřivny. Opat Gniady ji 10. dubna 1511 prodal Pavlovi Horlanovi za 60 zlatých, k tomu mu postoupil rybník tzv. „Podgorný“ („Balaton“) s potoky na hranicích vsi, 6 záhonů při hospodě a kousek pole. Výtěžek použil ke stavbě zděné klášterní budovy. Prodal také ves Záblatí za 100 zl. a obratem za to koupil doubravské fojtství se všemi právy a s krčmou. Jen ta stála 60 zlatých.

Je pravděpodobné, že hned při koupi orlovského panství v letech 1615-19 koupili Bludovští zpět také krčmu. Budova byla dřevěná, teprve Arnošt Leberecht Bludovský po postavení zámku v Orlové v roce 1765 postavil přízemní zděnou budovu krytou došky v rozměrech 10,00 na 31,40 metrů, ve stejných místech, jak stála původní. V roce 1838 koupil panství obchodník z Bialé Jiří Thomke a od něj ho v roce 1844 koupil baron Mikuláš Mattencloit. Dne 19. května 1869 koupil „harendu“ od barona Mattencloita Jakub Königstein za 12.000,- zlatých a slaměnou (doškovou) střechu vyměnil za lepenku. Ku „harendě“ patřila hospodářská budova, bývalá palírna lihu s loukou (dnešní náměstí). Vdova Ernestina Königsteinová zbořila roku 1904 starou „harendu“ a na jejím místě postavila novou. Stavbu provedl zednický mistr Matěj Kabátek dle plánu stavitele Jurečka. Budova byla kolaudována 19. září 1905 a bylo jí ponecháno staré č.p. 74. V té době byl dostavěn rovněž nový kostel, je tedy nesporné, že na stavbu „harendy“ přispěl nemalou mírou výtěžek tržby od dělníků zaměstnaných na stavbě kostela. Stavba „harendy“ stála přes 50.000,- korun rakouských. Čepovalo se tam karvinské pivo. V listopadu 1906 v sále „harendy“, tehdy nebyl ještě předělen, proběhlo první promítání filmu v Orlové. Představení sestávalo z krátkých zábavných a pikantních filmů a předváděla je kočující kinematografická společnost.

V přízemí budovy byly kromě restaurace k pronájmu obchodní prostory. Během času se tam vystřídal mnoho provozoven. Jen namátkou: obchod smíšeným zbožím, cukrárna U sv. Antonička, hodinář, hudebniny, benzínová pumpa (stála u cesty, ale oleje se prodávaly uvnitř), řezník, zlatnictví, trafika, obuv, prodejna ryb a drůbeže, lékárna, výstavní síň Muzea Těšínska Orlová, apod. V patře, kromě bytu majitele, byly opět prostory k pronájmu. Kancelář tam měl právník, pojišťovna, úvěrní ústav, loterie, apod. Za války tam byla služebna německé policie, po válce pak domovní správa pod vedením JUDr. Janka. Po ní prostory využíval městský výbor KSČ současně s městským výborem ČSM, později SSM. Mládežníci tam měli svoji klubovnu, kde se scházeli, a tady je kromě prodejny pian Josefa Kunce pojítka s vydáním fanzinu. Několik bývalých členů SSM jsou členy současného hudebního klubu v Orlové. V budově našlo útočiště i mnoho dalších organizací např. okresní organizace ČSTV, nebo rybáři. Pokud prof. Alois Adamus napsal, že nejstarší dějiny obce byly dějinami benediktinského kláštera, pak moderní dějiny Orlové jsou spojeny s budovou „harendy“. Tato budova byla svědkem všech důležitých událostí 20. století v Orlové. Např. v letech plebiscitu 1919-20 byl v ní štáb československých legionářů pod velením gen. Šnejdárka. Je smutné, že současníci nemají vztah k minulosti a nechali zbourat jednu z nejstarších občanských budov ve městě, která tvořila náměstí. Mohl tam být v blízkosti kostela a zámeckého parku např. dům důchodců.

Hospodářská budova „harendy“ byla postavena pravděpodobně kolem roku 1770, současně se stavbou první zděné budovy hospody. Byla to původně palírna lihu. Na pekárnu byla přestavěna teprve v r. 1885 a dostala přenesené č.p. 100. Majitel panství Bludovský dostal od vlády, jako i jiní majitelé velkostatků, povolení pálit lih. Poněvadž se tehdy lih nezpracovával po živnostensku, musel se vypít v obvodu panství. Jelikož držitelé panství potřebovali mnoho peněz a sami lih prodávat nemohli, našli si finančně silného nájemce, obyčejně Žida, který lih nejen pátil, ale i na hospodě prodával. Takový nájemce hospody, který pro majitele panství provozoval i koncesi palírny, slul arendátor a hospoda dle toho **arenda**. Lidové nářečí přetvořilo arendu na harendu. Arendátor je latinské slovo značící „nájemce, pachtýř“. Hostinec asi neměl nikdy své jméno a jmenoval se po majitelích. Jen v době socialismu se jmenoval restaurace Harena.

V roce 1990 získala zpět budovu v restituci bývalá majitelka pí Suchánková. Před válkou měli s manželem vlastní letadlo, prý druhé po Baťovi. Od ní ji roku 1991 koupil Ant. Macura za 420.000,- Kč a zřídil v přízemí řeznictví a občerstvení, zbytek pronajal. Po zbourání Klášterní kolonie a dalších domů ve městě ubylo zákazníků a obchody nešly. Historická budova v ochranném památkovém pásmu staré Orlové byla dne 20. prosince 2013 snesena, údajně z důvodu důlní činnosti. Stará Orlová má nyní novou tvář.

Zdroje: Alois Adamus; Z dějin Orlové; Orlová 1926
Petr Tříska; Příspěvek k dějinám Orlové; Orlová 1964
Jaromír Puhř
Eva Macurová

http://www.mistopisy.cz/pamatky_orlova_9125.html

Stanislav Durčák

Malá hudební historie Orlové

Dokončení z předcházejících dvou čísel

XI.

Po celkovém rozboru a zvážení kritické situace v podnikové hudbě a také s ohledem na její tradici a zachování kapely byl za osobní pomoci ředitele podniku Ing. Ericha Volného povolán na doporučení a záměrně do funkce nového kapelníka občan Havířova **Antonín Burian**. Začátkem roku 1971 převzal složitý a velmi náročný úkol zachování, omlazení a celkové přestavby dechové hudby Závodního klubu ROH Dolu Ant. Zápotocký v Orlové.

Kapelník Antonín Burian, nar. 19. ledna 1922 v Lazích, má od dětství koníčka hudbu a ta zvítězí a stává se jeho celoživotním povoláním. Po 2. světové válce vystupuje se svým pětičlenným tanečním souborem skoro po celé republice. V letech 1960 - 1964 absolvuje Lidovou konzervatoř v Ostravě, obor dirigentství u prof. Daniela. V roce 1960 zakládá a řídí pionýrský hudební sbor, který od svého založení vystupuje jako Žákovský dechový orchestr (ŽDO) při Městském kulturním středisku Havířov. Smíšený soubor padesáti chlapců a děvčat je ryze mládežnický s průměrným věkem 15 let, ve kterém nejsou výjimkou ani žáci, kteří nepřekročili svých 10 let. Žákovský kolektiv se účastní všech festivalů a soutěží STMP, lidových škol umění a získává přední místa. Několikrát vystupuje v čsl. rozhlasu a televizi. Vysoce náročná a obětavá práce dirigenta Antonína Buriana s hudební mládeží vzorně propaguje mladé město Havířov plných 10 let.

Po svém nástupu také do „lazecké dechovky“ – dá se říct k veteránům hudby – na začátku roku 1971 stojí kapelník Antonín Burian před odvážným a nelehkým slučovacím procesem a celkovou reorganizací, se stálým rizikem neúspěchu. Věkový rozdíl a z toho také vyplývající zkušenosti a kvality jednotlivých hudebníků, určitá odloučenost od kmenového podniku a centralizace v Havířově, vytvářejí rozhodující momenty totální reorganizace. V počátcích hrají a zkoušejí obě kapely, tj. původní „lazecká v Kulturním domě v Lazích a „žakovská“ v Havířově. Kapelník Burian řídí obě a do Lazů dojíždí. Lazeckou kapelu postupně doplňuje mladými kádry žákovského orchestru. Intenzivní zkoušení se stále častěji přemísťuje do zkušebny Domova pracujících Pavlo Korčagin v Havířově. Někteří starší hudebníci reptají na špatné spojení a nepřesné cestování a dojíždění do Havířova a svoji činnost v kapele končí. V této době také dochází k postupnému snížení hudebníků závislých na šachtě. Postupně sloučené hudební soubory a nový dechový orchestr dostává název AZEŤANKA (dle počátečních písmen Dolu Ant. Zápotocký).

Rychlý vzestup potvrzuje kapela prvním veřejným vystoupením na letišti Ostrava v Mošnově u příležitosti vítání přiletu podnikové delegace z Prahy (milé překvapení!) a krátce potom účastí na prvomájových oslavách roku 1971 v Orlové, kde sklízí uznání, obdiv a sympatie široké orlovské veřejnosti. V nových světlemodrých stejnokrojích u příležitosti slavnostního Dne horníků 1971 vítá Azeťanka na Dole Ant. Zápotocký v Orlové předsedu federální vlády ČSSR JUDr. Lubomíra Štrougala, který předává u této příležitosti horníkům za jejich úspěšnou práci vysoké státní vyznamenání. Častým vystupováním na veřejnosti v Lazích, Orlové a Havířově si získává hudební soubor stále více uznání a sympatií. Úspěšně si vedou mladí sólisté Ladislav Plošek, Petr Skorka, Jiří Krkoška, Ladislav Gabko, Jaroslav Tesarčík a další. K nemalým úspěchům přispívají i zpěvačky Věra Jüttnerová, Anežka Guziková a klavírista – klarinetista Vladislav Bubík.

Zařazením mládeže obou pohlaví, umělecká úroveň překračující průměrnost, ukázněné vystupování 40členného hudebního souboru začínajícího s uváděním moderní hudby nových skladatelů, pokračuje Azeťanka úspěšně v naplňování tradic svých předchůdců a získává opět značnou popularitu. Poměrně v krátké době vítězí v okresních soutěžích dechových hudeb a již v roce 1973 získává opět stříbrnou taktovku. A dále ji zdobí řada diplomů a čestných uznání. V roce 1973 úspěšně účinkuje při oslavách 750. výročí založení Orlové i v televizním vysílání. Dvojnásobně vystupuje v NDR (Berlín, Rujana) a v PLR (Varšava, Vodislav) a na mnoha tuzemských akcích.

Obdiv a úctu zasluhují ti starší členové a někteří z nich ještě pamětníci slavné Lazecké filharmonie, kteří vydrželi nápor a obtíže při reorganizaci, předávali ochotně mladým následníkům své bohaté zkušenosti, byli jim příkladem – zůstali u nich. Vzpomenout lze dnes již nežijícího Karla Janíka, Emanu Retka, Raimunda, Ferdinanda a Valtra Kaminských, Jindřicha Molinka, Rafaela Mikulu a dalších. A z těch dosud těšících se životu také mladým Burianovým odchovancům, kteří se svou hudební výkonností či obětavou a nezištnou organizačtorskou prací stali oporou rodící se Azeťanky (Radomír Fabík – vedoucí dechového souboru, Blažek Rusta, Bystroň a jiní).

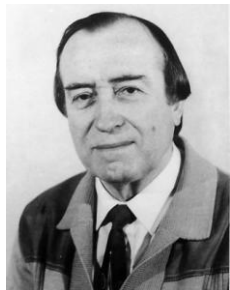
Kapelník Antonín Burian po čtyřech letech houževnaté, obětavé a velmi úspěšné také organizačtorské práci Azeťanku opouští. Skvělý organizátor snad v poslední chvíli, v klidu ale radikálně vykonal složitou reorganizaci a likvidaci vleklého generačního problému přestárlé lazecké dechovky. Řešení, vyžadující citlivý přístup a ohled na její dlouholetou a bohatou tradici, ale také na věk a nálady mnoha jejích ještě aktivních starších hudebníků, obdivuhodně zvládl.

S novým omlazeným kolektivem dosahuje ve velmi krátké době záviděníhodných kvalitních úspěchů, a to i přes své značné pracovní i časové zaneprázdnění, spojené s nácíkem nových skladeb a hudebně odbornou prací s mladými členy souboru. Na jeho odchod z Azeťanky má vliv nejen skutečnost, že nebyl zaměstnancem Dolu Ant. Zápotocký, ale v neposlední řadě odchod navazoval na jeho hudební angažmá ve Finsku. Postavil však svému nástupci pevný základ nové, moderní a věkově mladé dechové kapely.

XII.

Náhly a překvapivý odchod dirigenta Buriana silně otřásl až na hranici nové krize zdárně se rozvíjející Azeťanku. Ještě kombinovaný, ale značně omlazený soubor se dostává do nových problémů také vlivem „primadonství“ některých starých hudebníků, ale hlavně v důsledku průtahů se zajišťováním nástupce – nového dirigenta. Situace je dočasně zvládnuta hostováním dirigenta **Jana Vrátného**, kapelníka z dolu Julius Fučík v Petřvaldě. Převzal na sebe řízení kapely na předem připravený zájezd do západních Čech (Kar. Vary, Mar. Lázně, Frant. Lázně, Cheb). V té době bezvládně obětavě zasahuje v organizaci a udržení kapely její starší člen Teodor Mizia, který k nelibosti starých hudebníků, působících ještě v kolektivu, vzal na sebe dočasně i dirigentskou taktovku.

XIII.

Před Dnem horníků 1975 nastupuje k Azeťance do funkce uměleckého vedoucího absolvent konzervatoře v Brně, člen orchestru Janáčkovy filharmonie v Ostravě a „Zasloužilý pracovník orchestru“ **Ladislav Galaš**, narozen dne 18. května 1927, bytem v Havířově.

Situace v hudbě se pod jeho vedením uklidňuje, normalizuje a dostává svůj řád a program. Smíšený, až 38 členný kolektiv hudebníků s průměrným věkem kolem 30 let pilně nacvičuje a zkouší. Přitom nejmladšímu hudebníku je 16 let a v kapele neschází zpočátku ani starší pamětníci, vytrvalci kolem sedmdesátky (Mikula, Mizia). Většinu však tvoří mládež. Zpestřením hudebního kolektivu jsou zpěvačky Miluše Fokoczková, členka pěveckého sboru Státního divadla v Ostravě, Ivana Tesarčíková a D. Kněžíková. Pod uměleckým vedením dirigenta Ladislava Galaše uplatňuje Azeťanka ve svém repertoáru pro koncertní účely a v moderním aranžmá skladby českých i zahraničních autorů. Úspěšná a několikaletá je spolupráce se skupinou scénického tance HORIZONTY, působícího taktéž při Závodním klubu ROH Dolu A. Zápotocký. V těch letech soustřeďuje se činnost v Závodním klubu Dolu Antonín Zápotocký v Havířově.

Častá i příležitostná domácí produkce, úspěšné vystupování i v jiných oblastech republiky, účast v čsl. rozhlasu a televizi svědčí o umělecké hodnotě a kvalitě Azeťanky. Rovněž vystoupení na festivalu dechových hudeb ve Strážnici, v zahraničí v Polsku a v poslední době na pokyn KNV Ostrava reprezentace v NDR – Drážďany na „Dnech české hudby“ je pro kapelu vysokým oceněním i závazkem.

Azeťanka se úspěšně představila v Anglii a v roce 1992 opět v Německu s hostující taneční skupinou Dolu 9. květen. Bohatý program poslední doby byl předváděn také v lázních Luhačovice, Trenčianské Teplice a na pravidelných koncertech v Havířově. Azeťanka rovněž nahrála v Českém rozhlasu 27 magnetofonových kazet s písněmi a po doplnění a technické úpravě byly distribuovány veřejnosti. U příležitosti svých jubilejních 90 let trvání kapely je pozvánka k výběrovému natáčení pořadu do soutěže „Nejlepší z Moravy“ v produkci České televize Brno.

V roce 1986 vydala Azeťanka vlastní malou gramofonovou desku. Za dobový repertoár získává soubor dvě ceny za umělecký výkon. Čestné uznání OOR v Karvině za angažovanou činnost, cenu za nejhodnotnější dirigentský výkon na Festivalu ZUČ je udělena dirigentu Ladislavu Galašovi a bronzový odznak Ústřední rady odborů. Důstojné ocenění za popularizaci a stále hledání nových forem hudebního projevu.

Azeťanka v prvomájových průvodech v roce 1977 a 1985 při příchodech na orlovské náměstí. Foto St. Durčák.

Přestože kapela má mnoho mladých lidí, dochází stále k nepříjemné fluktuaci. Mladí hudebníci odcházejí k výkonu vojenské prezenční služby, na studia, do učení, nebo do zaměstnání ve vzdálenějších místech. Vzniklé mezery v kapele je nutno stále doplňovat. Ocenění zaslouží organizační vedoucí Azeťanky **Radek Fabík** za dlouholetou, příkladnou a obětavou práci, bez které by také současná Azeťanka nebyla takovou, jaká je. Pohled i poslech Azeťanky, důstojné pokračovatelky „lazecké hornické filharmonie“, pod taktovkou Ladislava Galaše je velice příjemný a stojí za to.

Závodní klub ROH Dolu Antonín Zápotocký, Orlová uspořádal dne 25. listopadu 1988 v ZK ROH v Havířově k oslavě 85. výročí trvání orchestru SLAVNOSTNÍ KONCERT AZEŤANKY. V libivém programu se představil současný 35 členný kolektiv hudby i se zpěvačkou Fikoczkovou, řízený uměleckým vedoucím Ladislavem Galašem. Doplnky vytvořil soubor scénického tance HORIZONTY. Mezi účastníky slavnostního koncertu byli také někteří veteráni hudby a její pamětníci Grim Alois, Mikula Rafael, Vašut Evžen, Mizia Teodor a další. Nechyběla ani podniková delegace v čele s ředitelem podniku Ing. Pavlem Křístkem s chotí. Kladného hodnocení a předání významného hudebního se dostalo od přítomného zástupce Okresní odborové rady. Program byl vhodně uváděn členem čsl. rozhlasu v Ostravě St. Navrátil, který přítomné postupně seznamoval s celou historií Azeťanky.

XIV.

Zrozená ještě v austrijské monarchii. Na svém úspěšném vzestupu zasažena těžkými a hladovými událostmi první světové války. V poválečném nadšení svobody dále roste ke slávě silou sebevědomí, aby ji záhy rozdrtila druhá světová válka. Znovu a slavně prosazuje svoji slovanskou a českou příslušnost a životaschopnost v dlouhé socialistické společnosti. A jak jí léta přibývají, neodvratné rány stárí zasahují nelítostně také její aktéry. Žádná rána nezůstává bez následků, až smrtelných. Mladá krev nastupuje v pravou chvíli. Široko daleko známé LAZECKÉ HORNICKÉ FILHARMONII zachovává památku a prodlužuje život její nástupkyně AZEŤANKA. A hudba – to je umění s obrovskou pílí, vytrvalostí, obětavostí a láskou k ní! A umění – je mohutnou písní člověka o něm samém, o jeho prostředí, životě i smrti.

Z mála dochovaných památek a hlavně vzpomínek aktérů, kterých většina není mezi živými, písemností, alb vč. rodinných a týkajících se lazecké hornické kapely, známé lazecké filharmonie byla sestavena tato informace původně k 85. výročí jejího založení k památce těm starším, zakladatelům a pro povzbuzení nové mladší generaci. Některé části byly doplněny k jejímu 90. jubilejnímu výročí a předpokladem vydání pamětní brožurky. Ta žel nebyla vydána. Tato její náplň není vyčerpávající a v leccem by mohla být doplněna. Moje poděkování patří těm, kteří mi dlouhodobě a jakkoliv pomohli při lovu těch různorodých i sporných informací, z kterých je toto pojednání sestaveno.

Václav Šlégr / 1890 - 1990 Kronika sto let dolu - Neuszacht Lazy 1890-1918; Nová jáma 1918-1938; Nowy szyb v Lazach 1938-1939; Neuszacht Lazy 1939-1945; Důl Nová jáma Lazy 1945-1951; Důl Antonín Zápotočský, Orlová 1950-1991; Důl Lazy 1991
S laskavým svolením autora upravit a použít Stanislav Durčák. Dosud nikdy nepublikováno!

Azeťanka přežila název šachty Důl Antonín Zápotočský (nyní OKD, a.s. Důl Karviná, závod Lazy), od které má odvozeno své jméno a pravděpodobně přežije šachtu jako takovou. Odhaduje se, že do pěti let Nová jáma, jak zněl její původní název, zanikne. Azeťanka hraje při různých příležitostech. Vyhrává tradičně horníkům při jejich první směně v roce, zúčastňuje se různých soutěží dechových hudeb, koncertuje v přírodě i sálech v rodném Havířově a jiných městech a hlavně doprovází oslavy Havířov v květech. Kapelu řadu let diriguje Radek Fabík, ale zaskočí i Jaroslav Hrbáč, šéf orchestru Ostrava. V roce 2011 získala Azeťanka „stříbro“ v soutěži Zlatá lyra v polském městě Rybník.

*Na karvinských šachtách vyhrávají horní-
kům na prvních šichtách v roce dechovky
Azeťanka a Akord'anka (na snímku).
HORNÍK 7. ledna 2010, číslo 1, ročník 40*

*Z promenádního koncertu za Kulturním domem Radost v Havířově v roce 2012.
Zpívala Soňa Jungová. Autor: Josef Pintér*

http://karvinsky.denik.cz/kultura_region/120701-promenadni-koncert-azetanka.html

Velvetový dým

St. Durčák

Kdys krásná dnes zhrzená
vzpomínko mého mládí,
ztrácíš se jak dým,
obrysy mizí v dáli.

Sami zvanci tě využili,
klokoťáci ponížili,
nedávno perla mezi všemi
osudu nenakloněna.

Pro mamon zaslepeni,
arogancí vyzbrojeni,
bez svědomí v zapomnění
se rozplývající.

Velvetový dým
požitky hnaný jistoty slibuje,
jak smyslnost neukojená
štěstí marně hledá.

Již staří mniši věděli,
kde dobře bude,
dnes potomci nevděční
míjejí tě kolem.

Nejeden „korbel“ jsem tam dal,
o věcech diskutoval,
krásné šenkýřky pozoroval,
jak po staletí tomu bylo.

Kdys hudba zněla tam,
když úroda v stodole,
dnes pusto až ouzko je
v pohledu na tebe.

Starší jsou v sousedství a přec stojí,
proč tomu tak je, nikdo neví.
Srdcem jsi byla po dlouhá staletí,
městysle slezského v hornickém kraji.

Stojíc na ostrohu nad Stružkou
zůstal jen kostel povýšen nade vše,
jak maják svědomí
vsi Orlovo* zapomenuté!

*Podle některých historiků vznikl název vsi od zakladatele jménem Orel. V některých starých pramenech se např. píše „v Orlově“.

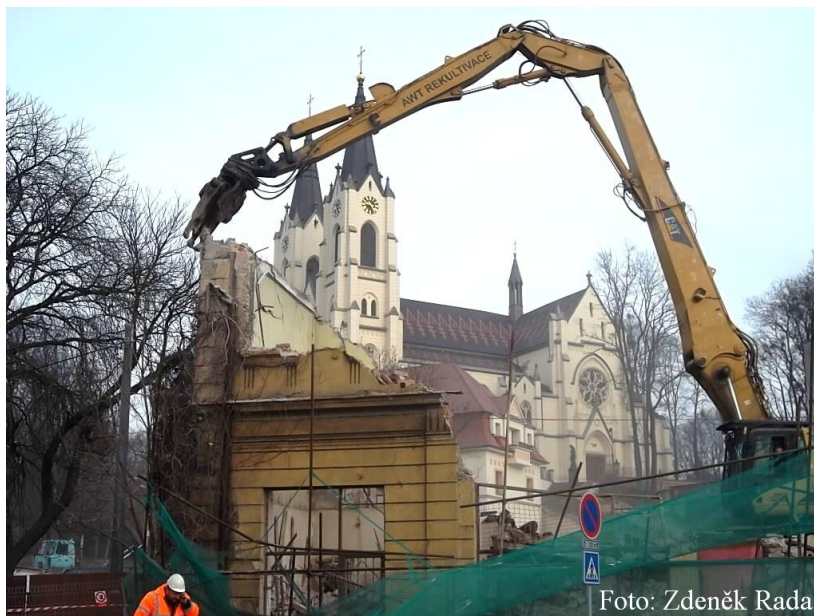

Foto: Zdeněk Rada

Bývalý hotel Stern

Foto: Stanislav Durčák

V Orlově o Krmáš 1904 – rok výstavby nové „harendy“

Proč jsi hef nepřišel, my jme Tě čekali u Sterna seděli ...
Čekali jsme, ale – marně, musíme vydržet sami.

Psáno při 11 nátce!

V Hotelu Stern bylo plzeňské pivo.

Mezi podepsanými jsou pravděpodobně závodní Hlavní jámy Karel Hybner a od r. 1905 zeměpanský inspektor orlovské záložny Fra. Havlín.

Pohlednice se starou „harendou“: archiv Ing. Jan Kypast

www.TVportaly.cz

Osudy památek: www.tvportaly.cz/orlova/31965-demolice-historickeho-objektu

http://cestovani.idnes.cz/modni-dum-ostrava-a-stroj-casu-da5-/po-cesku.aspx?c=A131203_123359_kolem-sveta_tom

Led Zeppelin vystoupí v létě 2014 na Colours of Ostrava.

Festivalová sezóna je bohužel zatím ještě v nedohlednu, ale Colours of Ostrava hlásí prvního headlinera. Tím je zpěvák Led Zeppelin, Robert Plant, se svou doprovodnou kapelou Sensational Space Shifters.

Nezaměnitelný hlas legendárních Led Zeppelin, nositel Řádu britského impéria a několika cen Grammy a především pak geniální muzikant, to je ve zkratce Robert Plant. Naposledy navštívil Českou republiku před osmi lety, kdy zde představoval svou desku Mighty Rearranger. Jeho koncert tehdy shlédla vyprodaná O2 aréna. Příští rok navštíví ostravské Dolní Vítkovice, kde se v období od 17. do 20. července bude konat festival Colours of Ostrava.

Jeho doprovodnou kapelou jsou momentálně Sensational Space Shifters, s nimiž vtáhne diváky do mixů afrického trance, psychedelií i tónů moderní doby. Za spoustou těchto afrických a dalších melodií uslyšíte také klasické zeppelinovské hity. V kapele hrají mistři svého oboru – například Juldeh Camara, který je mistrem na jednostrunné housle riti. Dále zde působí mágové Skin Tyson a Justin Adams, jejichž kytarový rozmach vám vyrazí dech. Elektronickou sekci v kapele zastává John Baggot. Billy Fuller ovládá basovou kytaru a tempo kapele udává bubeník Dave Smith.

Mezi dalšími nahlášenými jmény je švédská kapela Goat, která na vás vtrhne svou psychedelickou tvorbou. Leyoka je jméno americké zpěvačky původem z Nigérie, jež předvede svůj nádherný hlas. Mezi již nahlášené hvězdy akce patří i americký písničkář John Grant.

Vstupenky jsou v prodeji v klasických předprodejích, a to v limitované verzi za 1 410 korun pro prvních 6000 kupujících do 31. prosince 2013. První headliner naznačuje, že letní Colours of Ostrava budou opravdu nezapomenutelným zážitkem jak pro fanoušky Led Zeppelin, tak i pro návštěvníky, kteří si v tvorbě legendárních zeppelinů přímo nelibují.

Foto: Oli Powell

Zdroj: <http://www.monstermusic.cz>

Středa, 11. prosinec 2013, 16:00

Zpracoval: Zdeněk Rada

Kombinace Roberta Planta a této party skvělých muzikantů ... (tajenka - 17 nevyškrtaných písmen). O tom se ostatně můžete sami přesvědčit v létě na Colours.

O	J	Š	N	V	E	G	V	N	A	H	A	K	Y	B	A	B
CH	O	K	T	Á	R	K	U	C	A	P	M	U	Í	V	A	U
E	C	A	R	A	L	K	E	D	K	O	U	K	U	D	K	K
CH	I	N	D	T	F	P	O	T	R	C	Í	L	M	A	D	A
U	A	A	L	E	A	L	O	Č	Á	N	M	A	T	V	A	N
L	C	R	O	K	E	T	E	R	Ž	R	L	O	N	K	L	Ý
E	O	CH	A	O	Á	Z	S	Ě	E	I	D	L	C	Y	K	R
A	N	I	Ř	K	O	M	B	I	N	A	C	E	T	O	N	E
E	A	E	Ž	L	T	O	A	Í	R	A	K	T	S	K	Č	K
Í	T	A	P	Ú	CH	E	G	L	P	O	E	U	A	Í	U	O
C	A	M	P	I	N	G	R	A	S	A	T	Š	L	L	K	R
U	I	A	L	N	O	T	R	I	L	F	R	K	M	R	U	D
O	Ž	D	N	E	B	T	L	I	S	M	S	A	A	O	Á	M
D	K	A	K	V	I	N	T	E	T	T	A	B	M	R	I	A
E	C	N	E	D	I	V	E	U	Ř	Á	I	N	E	E	T	N
V	L	Ě	A	C	A	Ř	N	I	R	C	A	K	A	R	T	S
N	Ý	K	E	L	R	A	H	Ř	E	B	E	N	A	CH	Í	R

ACETON, AEROPLÁN, ALMANACH, ANARCHIE, BABYKA, BENDŽO, BRUTTO, BUKANÝR, CAMPING, CAPART, CIAONA, CUKRÁTKO, DANĚK, DÁREK, DEKLARACE, DRÁTEK, EVIDENCE, FLIRT, GRADACE, HARLEKÝN, HŘEBEN, HŘIVNA, CHARAKTERISTIKA, IMPLOZE, KAHAN, KATODA, KECKA, Kladka, KLÍČE, KOKETA, KRABICE, KUKLA, KULMA, KVINTET, LANKO, LETUŠKA, LICHOBĚŽNÍK, LITVA, MALINÍ, MAMLAS, MLUVA, MOKŘINA, MORČE, MULAT, NEŽÁRKA, OCHECHULE, ORLÍK, PARAMETR, REKORDMAN, SILNICE, SLAMÁK, STRAKA, STŘIH, ŠTAFLE, TLUPA, TRAKTORISTA, TRDLO, ÚPATÍ, VDAVKY, VEDOUcí, VRKOČ.

Osmisměrku připravila Zoja Chramostová.

Adventní koncerty v Orlové

Eva Henychová

Období adventních koncertů v Orlové zahájila v sobotu 7. prosince country zpěvačka a kytaristka Eva Henychová. Hudebnice je v Orlové méně známá, a proto zřejmě bylo v katolickém kostele Narození Panny Marie jen asi 50 lidí. Nevyvedlo ji to z míry a svůj koncert zahájila písní Co v televizi neuvidíš, kterou ocenila přítomnost přítomných. Další píseň byla „gospelovská“ Křeslo. Následovaly písně Bílý kaštan, Sinaj, Odpouštím, Zrcadlení, Převozník a další, které si již nepamatuji. Koncert ukončila vánočně laděnými písněmi Vánoční a Marie.

Její písně mají hloubku a nutí k přemýšlení. Já jsem v tu chvíli neměl sílu sledovat všechny filosofické roviny písní a nechal jsem se unést souzvukem melodie kytary a hlasu zpěvačky. Zpěvačka má velmi příjemný hlas, který uklidňuje. Zdálo se mi, jako by se v kostele zastavil čas a venku se vše ztišilo. V městě byla teplota kolem 0°C a v kostele to podle toho vypadalo. Eva měla na sobě několik vrstev oblečení a z boku je nahřívala elektrická odporová kamínka. Spirály byly rozžhaveny do běla, ale zpěvačka to neregistrovala. Posluchači na tom byli trochu lépe. Sedělo se na elektricky vyhřívaných dlouhých podsadkách dodaných do lavic z jara. Manžel Mirek jí stále obměňoval horkou vodu v hrníčku, s kterým si mezi skladbami zahřívala ruce. Tyto pauzy využívala k povídání o svém životě. Prozradila o sobě, že ráda hraje ve věznicích, domovech důchodců a hospicích. Několik odsouzených ji pak navštívilo na koncertech, aby jí poděkovalo za vystoupení v nápravném zařízení, které jim pomohlo vyrovnat se s osudem. Jejím koncertům se říká zrcadlení a to přesně vystihuje zážitek z vystoupení.

Henychová vyhledává ke svým koncertům kostely, kaple, hrady, zámky a malé kluby, které její hudbě nejvíce vyhovují. Náměty ke svým písním čerpá z běžného života a z častých cest do zahraničí, kde koncertuje krajanům.

<http://oficialnistranky.cz/eva-henychova/>

<http://www.evahenychova.cz/>

Věra Martinová & Jamie Marshall a spol.

V sobotu 14. prosince proběhl v evangelickém kostele od 17⁰⁰ adventní koncert country zpěvačky a kytaristky Věry Martinové pod patronací Nadačního fondu Přátel kulturní památky Kostela SCEAV v Orlové. Zpěvačku doprovodila kapela ve složení Martin Petrásek (cajon), Radek Hlávka (basová, sólová a akustická kytara) Jamie Marshall (akustická a basová kytara). Písníkář a skladatel J. Marshall z Anglie už žije v Česku sedm let a po celou tu dobu s Martinovou spolupracuje. Zároveň s folkovou skladatelkou a kytaristkou Pavlínou Jišovou pro ni skládá hudbu. Jeho písně zpívané anglicky mají stejný, ne-li větší úspěch než Věřiny. Kromě Hlávky zpívá vokály setra Věry Lenka Slavíková, která současně dělá sestře manažerku.

Martinová koncert zahájila svým prvním hitem Malý dům nad skálou. V průběhu koncertu zazněly všechny její staré písně např. Až na vrcholky hor či Dala jsem lásku řekám. Po dobu koncertu trávajícího bez přestávky 90 minut byl zákaz fotografování a natáčení z důvodu rozptylování interpretů. Byla to škoda, protože hudebníci byli dobře nasvětleni a dva teploměry umístěné po stranách dodávaly červeným světlem scéně příjemnou atmosféru. Hudebníci, na rozdíl od posluchačů, se během koncertu zbavovali svrchního oblečení a vlivem změny teploty museli kytary, které vyměňovali, občas doladit. Po hodinovém bloku písní došlo i na písně s vánoční tematikou, které byly po koncertu nabízeny na CD nosičích i s jinými CD k prodeji.

Před vyprodaným kostelem podali všichni hudebníci vynikající výkon. Sólová kytara v rukou Hlávky doslova zpívala. Nebylo to jen barvou zvuku, ale i virtuózním uměním vyučeného elektrikáře. Manžel Věry Martinové Martin Petrásek nezůstal pozadu, o Marshallovi ani nemluvě. Vše umocnila výborná akustika v kostele a komornost prostředí, patrná i na fotografii pořízené po koncertu. Po nekonečném aplausu ve stoje umělkyně přidala poslední skladbu bez doprovodu kapely.

http://www.veramartinova.cz/download/poradatele/kvartet_2012.pdf

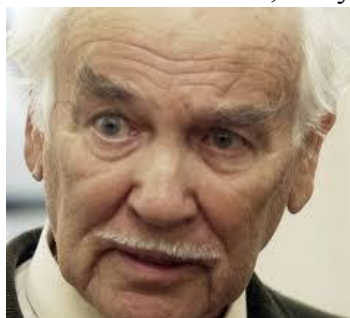
Helena Vondráčková

Adventní koncert Heleny Vondráčkové v katolickém kostele Narození Panny Marie v Orlové byl částečně vinou ceny až 450 Kč za vstupenku snobskou záležitostí. Dle svědectví několika návštěvníků koncertu Helena předvedla se dvěma vokalistkami profesionální výkon známý z médií. Zpívala především své starší písně za doprovodu kapely Charlie Band (4 hudebníci), které se více hodily do kostelního prostředí. Spolu s popovou zpěvačkou vystoupil v rámci projektu „Děti dětem“ pěvecký sbor českého gymnázia v Orlové a dětský pěvecký sbor z Karviné. Pěvecký sbor orlovského gymnázia byl pro většinu posluchačů velkou neznámou. Svou úroveň mnohé překvapil, ale určitým zklamáním bylo, že studenti zpívali anglicky. Děti z Karviné byly jako vždy kouzelné. Kostel byl vyprodán navzdory tomu, že koncert byl v úterý 10. prosince v 17 hodin. Dokonce asi dvacet lidí stálo po stranách celé 2 hodiny. *Stanislav Durčák*

Lubomír Dorůžka

18. 3. 1924 v Praze – 16. 12. 2013

Úmrtím Lubomíra Dorůžky končí jedna kapitola české hudební žurnalistiky

Lubomír Dorůžka, který zemřel v pondělí 16. prosince, by se příštího roku dožil kulatých devadesáti let. Už jen tento fakt ukazuje, kolik toho zažil nevšedně uvažující hudební publicista a překladatel, který svými články dovedl přilákat k jazzu a různým proudům populární hudby širokou veřejnost. Pohnutá historie Evropy ve 20. století se nutně musela projevit i na životě a uvažování Lubomíra Dorůžky. Jeho převážné spojení s jazzovou hudbou začalo již během druhé světové války, kdy stejně jako jeho mnozí vrstevníci vnímal jazz a swing jako revoluci v hudbě. Po válce a v nastupující éře komunismu se věnoval popularizaci jazzu, svojí neuvěřitelnou pílí mapoval zahraniční i českou hudební scénu. Na rozdíl od jiných hudebních publicistů navíc dovedl držet krok s dobou a střízlivým pohledem vnímat i nastupující nové trendy, které jazz posouvaly

jinými směry, než bylo do té doby obvyklé. Od roku 1964 se navíc stal šéfredaktorem časopisu Melodie, kde propagoval i nové nastupující proudy populární hudby. V období normalizace pomáhal bránit Jazzovou sekci, v osmdesátých hájil později i takzvanou Novou vlnu, když proti ní bylo zahájeno tažení. Kromě popularizace hudby, o které dokázal psát nádherné předmluvy nejen v článcích, ale i v takzvaných sleeve notes – předmluvách a popiskách gramofonových desek, je potřeba si uvědomit jeho neuvěřitelný přehled na jazzové scéně, který mu umožňoval přibližovat vzdálený svět amerického i evropského jazzu všem lidem, kteří v Československu žili. Kromě hudby se věnoval i překladatelské činnosti. Vzhledem ke svému zaměření na angloamerickou literaturu, kterou studoval na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, je tak jeho jméno spojeno i s překlady knih Francise Scotta Fitzgeralda, spolu se svým dlouholetým přítelem Josefem Škvoreckým, se kterým rovněž sdílel lásku k jazzu, přeložil Báj od Williama Faulknera. Sám rovněž sepsal několik knih mapujících hudbu 20. století. Jmenujme například dílo *Tvář jazzu*, na němž pracoval též s Josefem Škvoreckým, nebo *Český jazz mezi tanky a klíči*. Působil rovněž jako pedagog, muzikolog, podílel se též na organizaci festivalů a koncertů. Až do úmrtí byl stálým přispívatelem na hudebním webu Muzikus. V oblasti hudby se i jeho potomci zaměřili podobným směrem. Jeho syn, Petr Dorůžka, je rovněž respektovaným hudebním publicistou, napsal například uznávané dílo Šuplík plný Zappy. Vnuk David Dorůžka je pro změnu respektovaným jazzovým kytaristou.

Vybrané publikace:

1966 – *Tvář jazzu* (s J. Škvoreckým)

1967 – *Československý jazz. Minulost a přítomnost* (s I. Poledňákem)

1970 – *Tvář moderního jazzu*

1979 – *Panoráma populární hudby 1918/1978, aneb Nevšední písničkáři všedních dní*

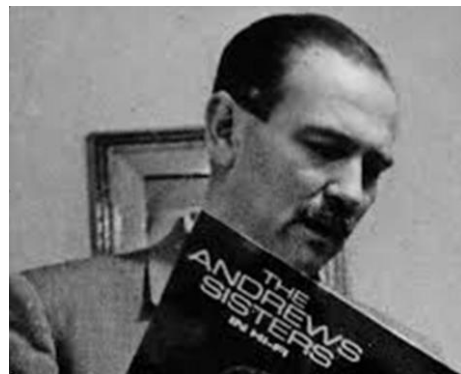
1990 – *Panoráma jazzu 1990 – Jedenáct jazzových osmiček*

1997 – *Panoráma paměti*

2002 – *Český jazz mezi tanky a klíči*

2004 – *Panoráma snů*

2010 – *Panoráma jazzových proměn*

Pozn.: s Lubomírem Dorůžkou jsme se již setkali v Jamsession č. 4 v článku „Pobouření nad zkaženou mládeží“.

Zdroj : Martin Faix, www.musicweb.cz , 18.12.2013

Zpracoval: -zrada-

CROSLEY model Cruiser 3

Pro milovníky bohatého, hřejivého a nesterilizovaného zvuku při poslechu klasických vinylových desek uvedla na vánoční trh vlivná firma vyrábějící gramofony Crosley nový model Cruiser 3. Gramofon se může používat pro přehrávání rychlostí 33, 45 a 78 otáček/min. a je stereofonní. Je v kufříkovém provedení, lehce přenosný z místa na místo a je celodřevěný, potažený imitací kůže. Rozměry jsou 38,8 x 35 x 15,2 cm. Cena je 84,99 britských liber (1 GBP=32,9 Kč). Snad může překvapovat skutečnost, že gramofon může přehrávat desky i o 78 ot/min. Je to proto, že tento formát se stále, byť v omezeném množství používá, hlavně pokud je při lisování repliky desky nutné věrně dochovat dobovou autenticitu nahrávky.

Zpracoval: -zrada-

Obrazová příloha

6. prosince 2013

The BATS

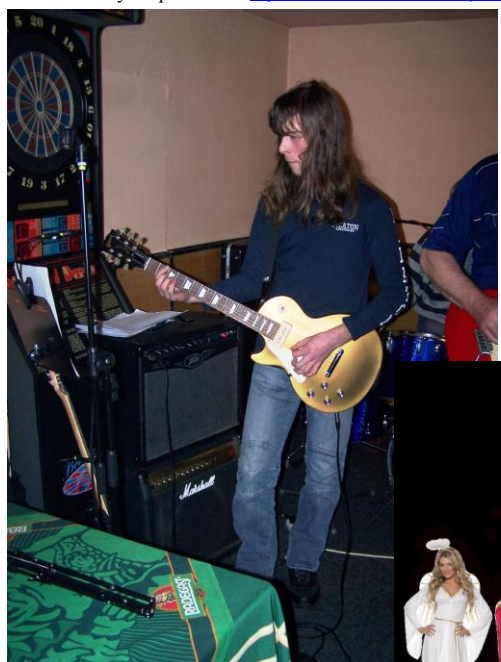
TATAPULT

Z budy

Postavy na pozvánce: <http://www.maxi-karneval.cz/kostym-bily-andel/d-74684/>; <http://www.kostimy-masky.cz/mikulas-cert-a-andel/?strana=4>; <http://www.lipta-tdp.cz/sortiment-mikulasi-andele-certi.php>

Martin Heczeko

POZVÁNKA

do klubu muzikantů a jejich příznivců
Pravidelné setkání příznivců hudby se uskuteční
6. prosince 2013 v Restauraci Libuše od 19⁰⁰

Program:

Mikulášská zábava,
hrají TATAPULT, BATS a
vrcholem bude překvapení

Nejnižší ceny v Orlové,
rychlá obsluha

Petr Holář

Vydání je umístěno na internetových stránkách www.fonorama.cz - FANZIN.